

نمایندگی کمیسیون حقوق بشر در تهران

سران جمهوری اسلامی که بارها از پذیرش نماینده از سوی کمیسیون حقوق بشر سازمان ملل متحد برای بررسی چگونگی وضع حقوق انسانی در ایران سر باز زده و خود را بی‌نیاز از داوری بین‌المللی وانمود می‌ساختند، سرانجام به سفر رینالدو گالیندوپل، بازرس ویژه‌ی نهاد یاد شده به ایران تن در دادند.

براساس توافق قبلی رینالدو گالیندوپل و همراهانش قرار است روز شنبه سی‌ام دی‌ماه به تهران بیایند و بنا بر آنچه که کمال خرازی نماینده‌ی جمهوری اسلامی در سازمان ملل متحد وعده داده است، می‌توانند به همه جا رفت‌وآمد و با هرکس که بخواهند گفتگو کنند و گزارش‌های خود را بر پایه‌ی رویدادهایی که در ایران می‌گذرد تهیه نمایند. اجلاس شش هفته‌ای کمیسیون حقوق بشر سازمان ملل متحد نیز در روز یکشنبه هشتم بهمن ماه تشکیل می‌شود و بررسی وضع حقوق بشر در جمهوری اسلامی و رسیدگی به گزارش رینالدو گالیندوپل در دستور کار آن قرار دارد. در آستانه‌ی سفر بازرس کمیسیون حقوق بشر سازمان ملل متحد، پس از گذشت نزدیک به یازده سال از انقلاب بیست‌ودوم بهمن در برخورد با حیثیت ذاتی انسان از سوی کارگزاران جمهوری اسلامی چنان فضای تیره‌ای پدید آمده که نشانگر سلطه‌ی دیدگاه‌های واپس‌گرایانه و شیوه‌های یک‌تازانه در کشور است.

هیچ گزارش درستی از چگونگی دادرسی‌ها و نیز آمار روشنی درباره‌ی شمار زندانیان و اعدام‌شدگان با صادر کردن حکم‌های فرمایشی در سال‌های گذشته تاکنون انتشار پیدا نکرده و روند دستگیری‌های بیجا و شکنجه دادن و به کام مرگ افکندن مردم زیر عنوان‌های گوناگون دنباله دارد.

در لابه‌لای خبرهای روزانه، اعدام‌های جمعی زیر نام مبارزه با قاچاق مواد مخدر، بریدن انگشتان دست مردم زیر نام مبارزه با دزدی، گردن زدن مردان و سنگسار کردن زنان زیر نام مبارزه با فساد در برابر دیدگان مردم به فراوانی یافت می‌شود.

هسته‌های گزینش در دانشگاه‌ها، وزارتخانه‌ها و کارخانه‌ها و همچنین بخشش سهمیه‌ی ویژه برای آموزش و پیدا کردن کار به نورچشمی‌ها، امکان‌های نابرابری را در ایران فراهم آورده که برخلاف نخستین حق بشر برای بهره‌گیری از زندگی است.

بر روی هم اکنون در ایران «حقوق ملت» در قانون اساسی که تا اندازه‌ای در بردانده‌ی آزادی‌های فردی و اجتماعی درخور حیثیت انسانی است، به‌کلی پایمال گردیده و جان و هستی و شرف مردم از هیچ امنیتی برخوردار نمی‌باشد و زمامداران این سرزمین، شیوه‌ی کشورداری خود را تافته‌ای جداپافته و بی‌همانند جلوه می‌دهند که به لحاظ جنبه‌ی دینی، جای هیچگونه واریسی را برای هیچ‌کس و هیچ نهادی، درونی و یا بیرونی، نمی‌گذارد.

در چنین هنگامه‌ای که سانسور همه‌ی رسانه‌های گروهی را زیر سیطره دارد و ترس از پی‌آمدهای هرگونه روشننگری، مهر خاموشی بر بسیاری لب‌ها زده است، گمان نمی‌رود که بازرس ویژه‌ی کمیسیون حقوق بشر سازمان ملل متحد بتواند آگاهی‌های بایسته برای گزارش به‌دست آورد.